

WESAKLEGENDEN

I Himalaya ligger der en dal i et vildt og ubeboet område, ca. 600 kilometer vest for Lhasa, og ikke langt fra Nepal. Det er Wesakdalen, som er omkranset af lave bjerge med spredte træer og buske. Dalen er aflang, bred mod syd og smallere mod nord, og mod nordøst er der en smal passage ud af dalen. I den nordlige ende ligger en stor flad klippeblok. Den er gråhvid med årer der glimter. Den er næsten 4 meter lang, to meter bred og 1 meter høj.

Dalen er i virkeligheden en højslette, som er 2 km lang og halvt så bred. I den sydlige ende er der mørkegrønt stridt græs, der ligner et stort tæppe. Der løber et lille vandløb i den østlige side af dalen, og det fortsætter gennem den nordøstlige passage og videre ud i en klar blå sø nogle kilometer væk.

Der bor ikke nogen i nærheden af dalen. Man kan kun se ruinerne af et buddhistisk tempel og tre hytter.

Nogle få dage før fuldmånen i Tyren, som sædvanligvis falder i maj, kan man se farverige telte blive slået op på skråningerne ned til vandløbet. Der bliver flere og flere efterhånden som fuldmånetidspunktet nærmer sig. Folk fra de omkringliggende byer, omvandrende stammer, disciple, lamaer og store indviede kommer til den smukke og hellige fest, som finder sted ved fuldmånen i Tyren, og alle kender de deres plads.

Dagen før fuldmånen gennemfører alle pilgrimmene et specielt baderitual, og de vasker alt deres tøj.

På fuldmånedagen samler hele mængden, de fleste klædt i det nyvaskede og for det meste hvide tøj, sig i den sydlige ende af dalen, sådan at den nordøstlige del er fri til de store. Folk sidder på jorden på små tæpper i stor stilhed, ærefrygt og meditation.

Når fuldmånetidspunktet nærmer sig, begynder Hierarkiets medlemmer at komme i deres hvide klæder for at møde deres disciple og venner og udveksle velsignelser, smil og opmuntrende ord.

Hele skaren vender blikket mod nordøst.

Lidt senere dukker de tre store herrer op i deres æteriske legemer og står foran den store sten med ansigterne vendt mod nordøst. Det er Manuen, Kristus og Mahachohanen. De står i dyb stilhed, og mestrene og de indviede stiller sig bag disse store herrer i rangorden.

På et tegn danner de store medlemmer af Hierarkiet tre koncentriske cirkler, med de yngste medlemmer stående i den yderste. De begynder at synge. Efterhånden som den enstonige messen intensiveres og bliver mere rytmisk, materialiserer de æteriske besøgende sig. En

strålende skikkelse materialiserer sig midt i cirklen. Han har flere navne: Maitreya Buddha, Bodhisattva eller Kristus, Fredens og kærlighedens herre. Han er lærer for alle det planetariske hierarkis mestre, der skal gennemføre den guddommelige hensigt på denne planet og føre menneskeheden "fra mørke til lys, fra det uvirkelige til det virkelige, fra død til udødelighed, fra kaos til skønhed."

Kristus står midt i cirklen, klædt i en strålende hvid kjortel. I hånden bærer han den kraftstav, han fik af Den gamle af dage til denne lejlighed. Denne vidunderlige stav er brændpunkt for de kræfter som planetlogos, Verdens herre, udsender. Ingen mester må røre den bortset fra Kristus, mesteren over alle mestre. Normalt opbevares den af Verdens herre i Shamballa, og så vidt vi ved er Wesakfesten den eneste lejlighed, hvor den forlader hans varetægt. Den er ca. 60 cm lang og 5 cm i diameter, og i hver ende er der en stor kugleformet diamant med en kegle, der har den allersmukkeste lysende blå og orange gennemsigtige stråleglans, som en intenst brændende flamme. De indviede står i to cirkler med ansigterne vendt mod ham, som står i midten, og da han bliver mere synlig, bøjer de sig alle mod ham og messer et hilsende mantra.

Den yderste cirkel bliver stående, men de to inderste cirkler ændrer sig til et kors med Kristus i centrum. Atter betager en kraftfuld rytmisk sang de tilstedeværendes hjerte og sjæl, og der strømmer mere glæde, fred og velsignelse ud over mængden.

Den næste bevægelse fører til at der dannes en trekant i cirklen, og Kristus går fremad og stiller sig i trekantens toppunkt. Han står lige ved stenen og lægger ærbødigt kraftstaven på den. På stenen står en vidunderlig krystalskål med gyldne udsmykninger. Den er fuld af det reneste, klareste vand. Alterstenens sider er dækket af smukke flettede blomstrende lotuskranse, der hænger ned over siderne.

Derefter bevæger adepterne sig igen og danner en trekant med en oval på hver af de tre sider, og de tre ovaler griber ind i hinanden i trekantens centrum, hvor Kristus står.

Den næste bevægelse danner en sekstakket stjerne, og derefter Kristi stjerne - den femtakkede stjerne. Kristus står i stjernens top nær ved stenen; i det højre punkt står Manuen, og i det venstre civilisationens herre, Mahachohanen. En mester står i midten, og to andre står i stjernens to nederste spidser. På dette tidspunkt fremkalder den intense rytmiske sang en kraftig spænding i folkemængden, og samtlige tilstedeværende i dalen smelter sammen til en forventningsfuld helhed som insisterer og er parat. Kristus siger, idet han tager kraftstaven fra stenen og løfter den op over sit hoved:

Vi er parat, herre, kom!

Derefter lægger han - nogle få minutter før fuldmåne - atter den flammende stav på stenen. Alles blik rettes mod stenen.

Kort tid før det nøjagtige fuldmånetidspunkt dukker der i det fjerne et lyspunkt op på den blå himmel, og det kommer langsomt nærmere, bliver tydeligere og forvandler sig til herren Gautama Buddhas strålende skikkelse, der sidder med benene over kors i en safrangul klædning, badet i en overvældende skønhed af strålende lys og farve, med den højre hånd løftet til velsignelse. Hans ansigt udtrykker en guddommelig ro og styrke, visdom og kærlighed. Men det smukkeste er hans aura. Skikkelsen er omgivet af et lys, der er så stærkt og blændende, at øjnene næsten ikke kan holde ud at se på det. Auraen består af koncentriske cirkler. Uden om det blændende lys ses en strålende ultramarinfarvet ring, en glødende og gylden gul, en dyb højroed, en sølvskinnende hvid og en pragtfuld purpur. Uden for cirklerne og vinkelret på dem stråler en blanding af alle farverne med glimt af grønt og violet. Da han når et punkt oven over stenen og overskygger de tre herrer, der nu står tæt ved

stenen, fremsiger Kristus et mantra, der kun siges denne ene gang om året, og alle i dalen bøjer deres hoveder.

Denne påkaldelse skaber en vældig energistrøm, der går gennem aspiranternes, disciplenes og de indviedes hjerter og sind og når Gud selv. Det er årets helligste øjeblik, dette øjeblik hvor menneskeheden og guddommen forbinder sig med hinanden. På det præcise fuldmånetidspunkt overfører Buddha, "Den Oplyste", førstestråle energi til Kristus, og Kristus modtager den og omdanner den til viljen-til-det-gode, ubetinget kærlighed.

Kristus, som leder ceremonien, rækker hænderne frem, griber om den gyldne krystalskål, løfter den op over sit hoved, holder den der et øjeblik, hvorefter han atter stiller den på klippeblokken. De forsamlede mennesker gør det samme med deres bægre og skåle med vand. Derefter synger mestrene hellige lovprisninger, og "Den Oplyste" forsvinder langsomt, efter at have velsignet menneskemængden, og bliver til en lille prik på himlen, før han forsvinder helt. Hele ceremonien, fra Buddha ses i det fjerne til han atter forsvinder, varer nøjagtig 8 minutter.

Nu går alle, fra de største mestre til den mindste pilgrim, forbi Kristus og drikker en slurk af det velsignede vand.

Kristus velsigner de tilstedeværende, og blomster daler ned over dem som sne.

Alle drikker en slurk af vandet i deres egne bægre og skåle, og de byder andre som et symbolsk udtryk for den nye tidsalder der står for døren, Vandbærerens tidsalder - hvor "mennesket bærer en krukke med vand."

Derefter bryder alle op, og deltagerne går hver til sit, fulde af fred og lyksalighed.

